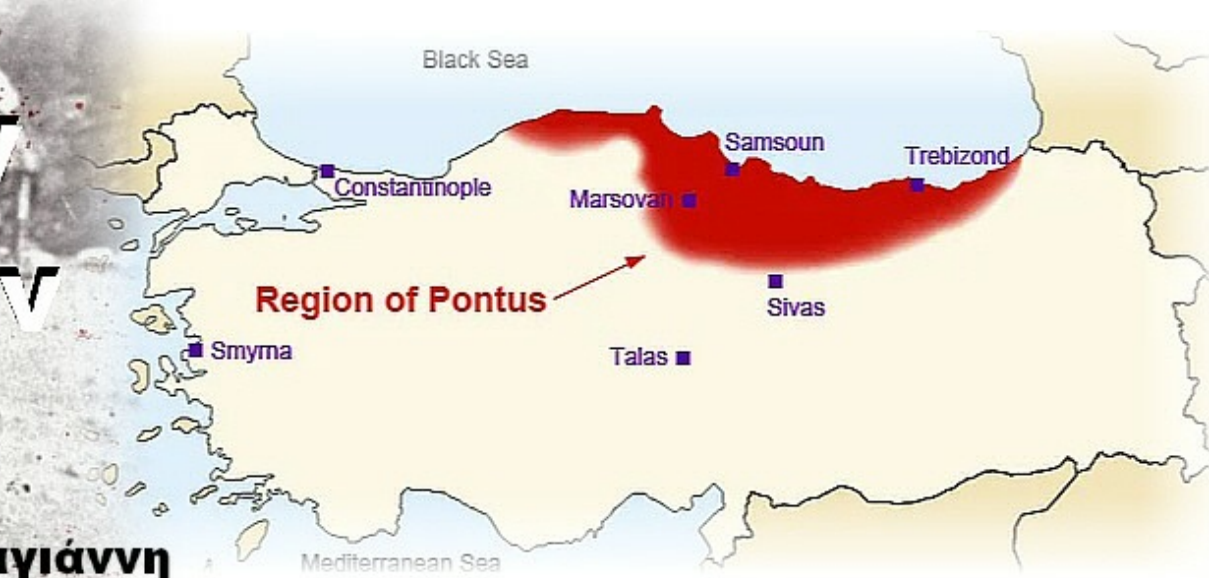

Ο ξεριζωμός των Ελλήνων Ποντίων από τη Τουρκία

Καλή Καραγιάννη

Προτρέπω τις νέες γενιές να ρωτήσουν και να μαθαίνουν για τους προγόνους τους, τους γονείς και επίσης τους γονείς να λένε στα παιδιά και εγγόνια τους τα βιώματα τους στη γη που γεννήθηκαν και εκεί που μεγαλούργησαν.

Είμαι γόνος των Ποντίων της Μικράς Ασίας και με μεγάλη πικρία σας γράφω ότι δεν ξέρω κάτι πολύ ουσιαστικό να σας πω για τους γονείς μου για το τόπο που γεννήθηκαν, μεγάλωσαν, δημιουργήθηκαν και μεγαλούργησαν και όπως έδειξε η ιστορία, προόδευαν σε πολλούς τομείς στα πάτρια εδάφη τους όπως αποκαλούσαν τον Πόντο στην αφιλόξενη Τουρκία. Για αυτό σας λέω ρωτήστε οι μεταγενέστεροι και επίσης οι πρόγονοι να πουν ο.σσί είναι εν ζωή.

Όταν έπρεπε να ρωτήσω τους γονείς μου για τη ζωή τους στο Πόντο δε το έκανα. Δεν ξέρω πως ήταν η ζωή τους, τι δουλειές έκαναν, πως ήταν τα σπίτια τους και πως ζούσαν με τους Τούρκους που ίσως να έμεναν στην ίδια γειτονιά, πιστεύω θα ζούσαν αρμονικά, γιατί ποτέ δε πιστεύω ο κανονικός άνθρωπος θα του άρεσε αυτά που έκαναν οι αρχηγοί τους και αυτό αποδείχθηκε ότι πολύ Τούρκοι βοήθησαν πολλούς Έλληνες να γλυτώσουν από τη μανία των μουσουλμάνων.

Γι αυτό γράφω και θέλω να προτείνω όσοι διαβάσουν αυτές τις γραμμές μου εάν δεν είναι αργά για μερικούς απογόνους Ποντίων να τους δοθεί η ευκαιρία να ρωτήσουν και να μάθουν, ακόμη και εμάς τους τωρινούς μετανάστες εδώ στην Αυστραλία και όπου αλλού υπάρχουν μετανάστες να μας ρωτήσουν πως ήταν η ζωή μας στην πατρίδα που γεννηθήκαμε, τι μας ανάγκασε να μεταναστεύσουμε, πως τα καταφέραμε και πολύ από εμάς έχουμε μια καλή θέση στη δεύτερη πατρίδα μας, όπως έκαναν και οι Πόντιοι στην Ελλάδα και θα πω με σιγουριά ότι τις αγαπούμε το ίδιο και τις δυο πατρίδες μας.

Εγώ και ο συζυγός μου Ρον μιλήσαμε στα παιδιά, κάντε και εσείς το ίδιο.

Για τους προγόνους μας πιστεύω ότι, όπως έχω διαβάσει και ακούσει, ζούσαν ευτυχισμένοι είχαν ωραιότατα σπίτια και εξοχικά με τις αυλές των γεμάτους λουλούδια και καρποφόρα δένδρα. Παράδεισος ήταν ο Πόντος, όπως είχε γράψει κάποιος Γερμανός σε ένα βιβλίο του οποίου δεν θυμάμαι ούτε το όνομα του, ούτε το τίτλο του βιβλίου, αλήθεια αυτά έγραφε και τις ποντιοπούλες τις ονόμαζε αμαζόνες.

Πολλά όπως είπα από τους γονείς μου δε ξέρω, αλλά από ότι μετέπειτα διάβασα και άκουσα όταν ήρθα στην Αυστραλία γνωρίζοντας μερικούς πόντιους έμαθα ότι κατά το διωγμό τους για να γλυτώσουν, άφηναν πίσω τα υπάρχοντα τους και όλα αυτά που απέκτησαν με σκληρή δουλειά, έφευγαν για να γλυτώσουν. Από που να φύγεις όμως και να γλυτώσεις, από τη θάλασσα πνιγόσουν, άλλοι καίγονταν μέσα στα ίδια τους τα σπίτια, πριν προλάβουν να φύγουν και άλλοι πέθαιναν στο δρόμο από πείνα, κούραση, αρρώστιες και όπως ήταν ταλαιπωρημένοι δεν άντεχαν το δρόμο και έπεφταν ξεροί στο δρόμο. Πόσο θα άντεχαν να περπατούν από δύσβατους και όλο πέτρες δρόμους και βουνά ήταν ένας πραγματικός γολγοθάς.

Ρωτήστε γιατί μαθαίνοντας τις ιστορίες τους γίνεσαι δυνατός, γιατί μαθαίνεις πολλά από ότι πέτυχαν με αγάπη και τη πίστη τους στο Θεό, και πιστεύω θα σου δίνουν δύναμη για επιτυχίες και ίσως όταν κάποιοι από εσάς γίνετε ηγέτες χωρών να θυμόσαστε τα άσχημα του πολέμου και να θέλετε να λύσετε τις διαφορές σας φιλικά και όχι με πόλεμο.

Οι γονείς μου όπως καταλαβαίνω θα ήταν από τους πρώτους που έφυγαν από τη Τουρκία, γιατί η αδελφή του πατέρα μου που ήταν μαζί τους έξη χρόνων, θυμάται ότι πήγαν στη Ρωσία. Εκεί παντρεύτηκαν οι γονείς μου, εκεί γεννήθηκαν τα δύο πρώτα αδέρφια μου ένα αγόρι και ένα κορίτσι. Όταν η Ελλάδα ζήτησε όσοι πρόσφυγες θέλουν να πάνε στην Ελλάδα μπορούσαν, ήταν με την ανταλλαγή Τούρκων και Ελλήνων.

Οι γονείς μου, όπως φαίνεται δέχθηκαν και μπήκαν στο καράβι να πάνε πάλι πρόσφυγες στην δεύτερη πατρίδα τους. Το καράβι ήταν ασφυκτικά γεμάτο δε μπορούσες να κουνηθείς, ακόμη και να αναπνεύσεις κανονικά. Τους κατέβασαν σ ένα λιμάνι για να αναπνεύσουν λίγο καθαρό αέρα, γιατί άρχισαν πάνω στο καράβι οι αρρώστιες από όχι αρκετό φαγητό και από το λίγο ύπνο που είχαν, αυτό μας το είχε πει η μητέρα μας. Σ αυτό το λιμάνι χάθηκε ο αδελφός μας ο Κυριάκος τριών χρόνων. Άρχισαν να το ψάχνουν όλοι και το καράβι δεν έφυγε περμένοντας να βρεθεί ο Κυριάκος, αλλά όπως άρχισε να νυχτώνει ήταν δύσκολο να το βρούν. Το βρήκαν την άλλη ημέρα πεθαμένο στην αποβάθρα, τι το έκαναν δε ξέρω, γιατί πάλι με λύπη θα πω δε ρώτησα.

Το ταξίδι συνεχίστηκε, ο πατέρας μου είχε μαζί του και την εξάχρονη αδελφή του, όπως είπα, άξιο απορίας πάλι, δε ρώτησα που ήταν οι παππούδες, πέθαναν η έμειναν πίσω στη Ρωσία, κάτι που δε πιστεύω να το έκαναν, αυτό θα μείνει ανεξιχνίαστο, παντός δεν ήρθαν στην Ελλάδα. Άλλο Δράμα βρήκε τους γονείς μου πάνω στο καράβι, αρρώστησε και η ενός έτους αδελφή μου και πέθανε, άλλο που δε ρώτησα τη την έκαναν, άκουσα αργότερα ότι τους πεθαμένους τους πετούσαν στη θάλασσα, μεγάλο δράμα και αυτό, το ταξίδι συνεχίζοντας μέχρι που έφτασε στην Ελλάδα.

Έφτασαν στην Ελλάδα άρρωστοι, ταλαιπωρημένοι, αδύναμοι, αντί να τους πάνε σε κάποιο ξερονήσι να αναπνεύσουν καθαρό αέρα, τους άφησα πάνω στο καράβι σε καραντίνα, με αποτέλεσμα να πεθαίνουν πάλι πολλοί. Οι γονείς μου ήταν από τους επιζώντες πρόσφυγες τους οποίους διαμοίραζαν άλλους στην Αθήνα όπου έμειναν οι δικοί μου και άλλοι στη Θεσσαλονίκη. Ο πατέρας μου έπιασε δουλειά σε εταιρία με αγροτικά προϊόντα, στην ΚΥΔΕΠ σε καλή θέση, γιατί στο πόντο τελείωσε το σχολαρχείο, κάτι σαν μικρό πανεπιστήμιο.

> Τώρα αυτά που θα γράψω μας τα έλεγε ο πατέρας μας, κάτι που τους κατέβαζε πολύ το ηθικό, ήταν ότι αρκετές φορές έτυχε να ακούσει κάποιες γυναίκες όταν δεν έτρωγε το παιδί τους και τύχαινε να περνούν από κάποιο σπίτι, τους έλεγαν, φάε το φαγητό σου, γιατί θα σε φάη ο πρόσφυγας. Ένα άλλο ήταν ότι τις Κυριακές ένας παπάς που ήταν μαζί τους έκανε τη κυριακάτικη λειτουργία, άκουσε κάποιον που περνούσε από έξω από τη παράγκα που γίνονταν η λειτουργία να λέει ότι, οι πρόσφυγες ψάλλουν σαν εμάς και αυτό τους πείραζε πολύ, γιατί έλεγαν, αφού και εμείς Έλληνες ορθόδοξοι είμαστε, που για αυτήν τη θρησκεία μας ξεριζώσαν από τα πάτρια εδάφη μας.

Παρά όλα αυτά τα κατάφεραν με την εργατικότητα τους και το όραμα τους να πετύχουν στη καινούργια πατρίδα, στη δική τους πατρίδα την Ελλάδα, όπως κάναμε και εμείς εδώ στην Αυστραλία στη δεύτερη πατρίδα μας.

Όλα τα παραπάνω με έκαναν να ράψω το πέμπτο μου βιβλίο, αφιερωμένο στη μνήμη των γονέων μου και αδελφών μου και όλων των Ποντίων. Το ονόμασα "Τυχερή" εμπνευσμένο από μια ιστορία ενός μωρού, ούτε ενός έτους που βρήκαν στο δρόμο της εξορίας τους μέσα σε κάτι θάμνους ποιός ξέρει, γιατί μια μάνα αναγκάστηκε να το παρατήσει εκεί, αλλά κανείς δεν ήθελε να το πάρει όλοι το κοίταζαν, το λυπόντουσαν μα κανένας δε το έπερνε, γιατί φοβόντουσαν με το κλάμα του θα τους πρόδιδε στους Τούρκους που τους κυνηγούσαν, ίσως για αυτό να το άφησε η μητέρα του, για να προστατεύσει τα άλλα παιδιά που θα είχε.

Ένα εννιάχρονο αγοράκι το λυπήθηκε και το πήρε κρυφά, κρύβοντας το από όλους και με τη μεγάλη αγάπη που είχε να βοηθά το έσωσε, για αυτό το ονόμασε Τυχερή.

Καλή Καραγιάννη

